



SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es tornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

Contra la intransigència, justícia?

BS ostensiblement manifesta la guerra declarada, per alguns incomprensius de les terres de l'Ebre enllà, a les legítimes aspiracions de Catalunya. Encara hi ha, — sembla mentida, — qui vulgui negar la realitat del problema català, — que mai s'havia manifestat com ara, — i la conveniència d'una solució, — que mai s'havia presentat tan propícia com ara.

L'Estatut de Catalunya que es discuteix a les Corts de la República Espanyola és un bon camí per a la solució del secular plet de la llibertat de Catalunya. És el camí que vol bandejar tota estridència; és el camí de la mútua comprensió.

Què fan, doncs, aquests que tan agosaradament blasmen les aspiracions de Catalunya? Han oblidat, potser, que un poble, tot poble caracteritzat i definit, té el dret a regir-se ell mateix, tot sol?

Els convidem a resseguir l'alliconadora història. Els convidem; a ells i a aquells catalans que encara creuen que Catalunya *no està preparada per a regir-se a si mateixa*. Que recordin l'emancipació de les terres catalanes a tots els jous imposats. Que recordin com Catalunya, envaïda pels alarbs, s'anà emancipant i fent-se comtats independents que anaren cedint a l'hegemonia dels Comtes de Barcelona. Que recordin que Catalunya ha estat sempre gelosa de la seva llibertat, tan gelosa, que ni els propis Reis, — després de la unió de Catalunya i Aragó pel casament de Ramon Berenguer amb Petronella, — podien oposar-se als furs i privilegis de què gaudien els Catalans, la qual cosa, servada escrupulosament pels nostres sobirans, que foren l'expressió més perfecta de la veritable democràcia, féu exclamar a un dels més grans reis de Catalunya, En Pere III el Cerimoniós, a les Corts de Monçó de 1382: "Si guardats vostres furs e constitucions e vostres privilegis aquí trobarets quantes donacions los han fetes e veurets que sots los pus franchs pobles del món".

I quan Catalunya — jo dissortit! — s'anexionà a Castella prou cuità de salvar tots aquells furs i llibertats, que defensà amb sang, malgrat el caràcter nostre sia essencialment de pau. I d'aquí els intents separatistes del segle XVII, que es traduïren en realitat amb la proclamació de la primera República Catalana per Pau Claris als 17 de gener de 1641.

Aquell nequit per recobrar la llibertat perduda no ha cedit pas. Recordeu els fets de Cambrils en 1716 i la gesta dels catalans en temps de Rafael de Casanova a les primeries del mateix segle XVIII.

* * *

Es un fet innegable. Catalunya sent la febre de llibertat. Aquella llibertat que anà covant el romanticisme del segle passat i que va traduir-se amb tota la seva vigoria esperançadora quan Macià va proclamar-la el 14 d'abril de 1931.

La història es repeteix. Aquella Catalunya que fou la mestressa de la Mediterrània i una de les nacions més fortes de la civilització migeval *pot ésser altra vegada, materialment, tot el gran que ja és espiritualment*.

Sense passió, amb franca germanor, amb esperit de pau i concòrdia, el poble de Catalunya espera que els pobles d'Espanya acceptaran l'Estatut que és a les Corts de la República Espanyola. I això malgrat

que l'Estatut no sigui sinó una part ben minça de les llibertats a que té dret Catalunya, i que justament pot exigir.

Que no oblidin els que tant criden contra l'Estatut de Catalunya, que el poble català no pidola l'Estatut com una almoïna. L'Estatut és el reclam, en termes potser massa moderats, d'una part de la seva llibertat que li fou arbitràriament arrabassada.

Si els pobles d'Espanya s'entestessin en no voler reconèixer l'Estatut, que no en dubtin: Catalunya s'alçaria com un sol home reclamant, exigint la totalitat de la seva llibertat, com li pertoca.

Pels catalans es poden tolerar els mots de *concordia*, *germanor*. Però cal que ells, els de l'Ebre enllà, els llegeixin *raó*, *justícia*.

A. SELVAT.

RESPONSABILITATS

AMB DIGNITAT

«Es de necessitat fer triomfar una candidatura integrada per persones que ens ofereixin les garanties de que serà revisada i feta pública la gestió dels Ajuntaments últims; i que, si s'hi troba alguna anormalitat, serà exigida la responsabilitat corresponent a qui se la mereixi, sigui qui sigui».

«No hem de venjar res. No ens proposem venjar-nos de ningú. Si això ens proposés demostrar-fem tenir els baixos instints que volem eliminar».

AXI s'expressaven els signants de la crida justificant la necessitat d'intervenir en la lluita electoral del 12 d'abril de l'any passat.

Es feia una crida als selvatans aixecant una bandera ben definida, sense ambigüetats de cap mena. Convava en la consciència de la major part dels vilatans, la sospita de que l'administració dels cabals de la vila no era portada amb la rectitud que demanava un mínim de moralitat administrativa.

El desgavell es preveia intensísim al veure que per tot arreu sobreixia, no obstant els esforços inútils que es feien per a dissimular-lo, invocant aquells tòpics de l'ordre, la pau, i el bé de la vila, que altres vegades havien fet el seu efecte; que tots ens sabíem de memòria i que era la *panacea* amb què es procurava tapar la pustema denunciadora de la gangrena que patia l'administració municipal.

Per descórrer el vel que tapava la veritat de les coses de Casa de la vila, s'anà a la lluita electoral amb la força i entusiasme que dóna la raó, aconseguint que ocupessin els llocs representatius, aquells homes que ens oferien la seguretat de que explicarien la veritat al poble, sanejarien l'actuació municipal i farien una revisió de la comptabilitat i gestió dels últims Ajuntaments. Tot fet sense esperit de venjança però si amb esperit de justícia.

L'Ajuntament ha complert aquest mandat que li feren els seus electors. La revisió ha estat feta. Segons la

memòria que de dita revisió s'ha publicat, se'n dedueixen greus càrrecs contra els Ajuntaments d'una pila d'anys. Càrrecs que assenyalen els responsables, acusant-los de l'estat irregular en què es trobava el Municipi.

El mandat que reberen els regidors en aquest assumpte, no acaba amb la revisió. Es deia; «serà exigida la responsabilitat corresponent a qui se la mereixi, sigui qui sigui». I preguntem: convé completar la revisió posant als Tribunals de Justícia la mentada memòria, a l'objecte d'exigir les responsabilitats que se'n dedueixen? La resposta queda feta amb les afirmacions anteriors. L'Ajuntament ni que volgués negligir aquest assumpte no pot. Té tot el poble al seu darrera que vetlla aquest afer: Els que els hi donaren els sufragis esperen no veure's defraudats en aquest assumpte que especialment els hi encomanaren. Els que els hi negaren el vot, també els tenim de suposar partidaris de que s'exigeixin responsabilitats, segons el text de la fulla signada per els regidors que hi havia a l'Ajuntament el dia 12 d'abril, enemics polítics dels actuals, en la qual deien: «Diuen, i pareu bon esment, selvatans, que volen revisar la gestió dels Ajuntaments haguets en els nou anys darrers,» i més avall segueix: «Doncs bé; nosaltres volem que es revisin tots.» Per tant no poden eludir les conseqüències de la revisió, les responsabilitats que se'n dedueixen.

Queda ben clar, que el dia de les eleccions del 12 d'abril fou tot el poble que demanava la revisió i com a conseqüència, les responsabilitats que se'n seguissin per els culpables.

L'Ajuntament al fer efectives les responsabilitats, no farà altra cosa que interpretar el sentir unànim dels selvatans, ben clarament manifestat segons havem comprovat anteriorment.

Què passaria el dia de demà si no s'exigissin responsabilitats? Trobarà la contesta el lector que viu en aquesta vila. Segurament, li haurà arribat a les oïdes, més d'una volta, la negació que alguns senyors fan de l'estat vergonyós i irregular en que es trobava el nostre Municipi, presentant els actuals regidors com a calumniadors i els culpables com a víctimes innocents que sols procuraven el bé de la vila. Es de necessitat, que els culpables mai no puguin ésser presentats com a víctimes.

Cal recordar una vegada més als selvatans, el que deien els dos grups que es disputaven els llocs en les eleccions del 12 d'abril. Tots demanaven la revisió: els uns acusant, els altres per a desmentir l'acusació. Feta la revisió i comprovades les irregularitats administratives, els senyors que delen en la mentada fulla: «No els creieu; tot és engany» resulten ésser els que volien enganyar, una vegada més, als selvatans.

Tots tenim el deure de procurar que, mai més, uns regidors es dirigeixin al poble amagant-li la veritat. Al poble no pot enganyar-se'l. Al poble té de servir-se'l amb lleialtat, amb dignitat.

Sense esperit de venjança, amb esperit de justícia, per exemple de tots els dirigents que en l'esdevenidor tingui la vila, tenen d'exigir-se responsabilitats.

Huc.



Després d'unes manifestacions del Governador de Tarragona Sr. Noguera i Comet

EN un periòdic barceloní, llegim unes manifestacions del Governador de Tarragona ben allisonadores per tothom. Les qüestions de poble, reminiscències fanàtiques del caciquisme que dominà gairebé tota la província fins a l'adveniment de la República, han estat les que li han donat més feina i més difícil. Els que fins aleshores actuaven de capitosts no s'acaben de convèncer de que les coses han canviat i malden per reconquerir, sigui com sigui, el domini injust que la República els arrabassà. Mouen tots els ressorts que estan al seu abast: es fan catalanistes sense haver-ho estat mai; volen ésser més republicans que tothom; visiten personalitats polítiques pidolant protecció; sol·liciten amb motiu de mil futeses, que s'empesquen, audiències al Governador, amb la finalitat de donar la impressió de que pels pobles no hi ha cap Ajuntament que sàpiga el que es fa i així «cooperar», diuen ells, a l'engrandiment de la República.

Aquests capitosts es veuen corejats per cert sector d'opinió que no sabem si qualificar-la d'inconscient o malvolent. El cert és que molts dels que contribuïen a la política derrotista del temps de les dictadures, no es volen donar compte, malgrat les proves irrefutables que han sortit a la llum pública, de com havien estat atropellats els interessos dels ciutadans, i continuen amb pretextos ridícols fent el joc dels que ja han demostrat que només són bons per conduir els pobles a la ruïna en tots els ordres.

Caldria, doncs, que tothom s'esforcés en exterminar aquesta mena de verí que durant tants anys s'anà infiltrant de mica en mica en el cor dels pobles, caldria que mai més haguéssim de llegir que les lluites personalistes i totes les corrupcions que l'encara no del tot extingit caciquisme ens llegà, són les que més feina donen als governadors.

C. J.

Les qüestions més difícils — i més desagradables — que he hagut de resoldre, són els petits afers de la vida local, les lluites personalistes dels pobles, fruit del vell i encara no del tot extingit caciquisme i de totes les corrupcions que aquest ens deixà.

(Manifestació del Governador Civil de Tarragona Sr. Noguera i Comet publicada a "La Rambla").

Ràpida

Un oblit que cal reparar

JA fa més de dotze anys.

A dos quarts d'onze del matí del darrer dia d'agost, any 1919, moria, a la seva casa del carrer Major, un gran selvatà: Mossèn Joan Pié i Faidella, Prev.

Ja fa més de dotze anys, i gairebé no s'ha tingut compte sinó d'esfumar més la venerable recordança d'aquell home docte i esforçat, que mereix bé de la Selva.

Mossèn Pié havia nascut a la nostra vila el 17 de desembre de 1837. Era de «câl Teixidor»; el seu pare tenia aquest ofici.

Cursà els estudis eclesiàstics; la seva família fou una veritable família de levites. Ignorem la brillantor dels seus estudis; els jutgem, però, gens sobreixents, car en la seva carrera sacerdotal mai no descollà d'entre la mitjanía. Però certament s'aprofità, i força, dels seus estudis de llatí. Era un òptim humanista.

Segurament que fou a Guàrdia dels Prats — ell ne fou Rector — quan s'inicià i es formà en la tasca d'escorcollar arxius, que el devia fer mestre en la difícilíssima ciència de la paleografia i historiografia. Cal dir, solament, que reeixí tan expert paleògraf, que llargues anyades el conreu de les investigacions arxivístiques a l'Arxiu de la Corona d'Aragó de Barcelona, li abastà per al seu sosteniment.

Mossèn Pié, malgrat els seus ascendents no fossin selvatans, — els paterns eren de Salamó, els materns de Blancafort, — fou un òptim i provat selvatà. Tot l'esforç de la seva vida, tot l'estudi de les seves investigacions, tota la fortuna dels seus estalvis, les condonà a la Selva benamada.

Quin contrast, selvatans, entre l'amor ingent de Mossèn Pié, a la Selva, i la fredor nostra envers ell!

Remarquem la pacient recerca, la constant anotació de tots els arxius selvatans; obra pregona, tasca amagada, incotitzable, però que posà de relleu la grandesa pretèrita d'un poble, del poble de tots els

selvatans. Ací hi ha aquella llarga relació de la «Revista Arqueològica Barcelonesa», on inserí els seus «Anals Inèdits de la Selva», monument perpetu d'un poble i d'un autor. Ací hi ha, encara, la seva monografia de «Parets Delgades». Ací hi ha, encara, després de mort, tot el seu patrimoni, íntegre, donat en profit d'un poble que ell amà bojament. No volem memorar gaire; recordem l'estat de l'ermitori de Sant Pere, ara fa quinze anys, i l'endreament actual, gràcies al seu llegat lloable.

I remarquem, encara, més: Mossèn Joan Pié, en vida, era ben poca cosa a la Selva. Hom li atorgava una sapiència que potser no tenia; el poble gairebé mai és just en la seva ponderació. Però Mossèn Pié, malgrat tot i el seu caràcter sacerdotal, era mirat amb una indiferència, colpadora per aquell vellet que vivia del seu selvatanisme i que, enfront l'alenada del menyspreu, sabia posar-hi la ingència de la seva amor.

Mossèn Pié morí. Havia mort l'historiador de la Selva. Un enterrament pobtíssim; un seguici migrat. I darrera d'això un oblit sarcàstic.

Les publicacions que forjaven els erudits es feren, ressò de la labor constant de Mossèn Pié, en vida. Després de mort, foren sentides les recensions necrològiques que arreu s'estamparen.

I la Selva, seguint el seu peculiar tarannà, anà esperant que les anyades passessin i el temps n'esborrés el record.

Ara preguntem: ¿Hi ha consciència, a la Selva? ¿Hi ha veritable sentit de noblesa?

Qui vulgui discutir-nos l'efectiva valor de Mossèn Joan Pié, que no s'apel·li selvatà.

I aleshores, tots els que quedem, selvatans de veritat, amb la clari-vidència de la raó, ens adonarem de que s'imposa la reparació d'un oblit, tan injustificat com vergonyós per un poble que vulgui ésser i dir-se culte.

EL SET-CIÈNCIES.



REFORMES VILATANES

ENCARA LES VORERES

GAIRES vegades ens hem sentit tan atrets a escriure quelcom pel nostre periòdic, com avui. Som diumenge, el segon diumenge de Maig, i ens hem llevat un bon xic més aviat del que ho acostumem a fer els diumenges. Les orenetes, missatgeres del bon temps, ja de bon matí s'han instal·lat damunt el filam elèctric, enfront mateix de la finestra de la nostra cambra i amb llur llenguatge misteriós hem endevinat que el temps d'avui era magnífic.

Així ho hem pogut constatar a l'obrir la finestra, sense haver acabat de vestir-nos. Els ocells de plomes vellutades han fugit avalotats i xisclant, carrer amunt. Un raig de sol brillant ens ha fet tancar un xic més els ulls que encara tenien la turpitud produïda per les tenebres de la nit. Un airet fresc, embaumat del perfum de tota mena de flors ens ha arribat a les narius i... res, res, a acabar-nos de vestir i donar un tomet de Carrer Major.

Encara no havien passat deu minuts que ja érem a la cantonada del Carrer Major tot fent el cigarret, i, mentre l'encenem ens truca a l'espatlla el Sr. Jaume, selvatà-tarragoní, que tan sovint ve a La Selva.

—Hola, Pep, com anem?

—Caratsus, Sr. Jaume, qui havia de pensar en vostè? Bé, i vostès?

—També, tots estem bons. La menuda ha passat uns quants dies malmirrosa, però ara ja està bé.

—Me n'alegro doncs...

—Home, Pep. Sabeu que aquest poble no sembla el mateix? Ja et dic jo que milloren! Tan bon punt arribat ja he vist que havieu plantat arbres al Passeig de l'Estació. I, ara, aquest Carrer amb les voreres, no sembla pas el mateix, ¡si talment sembla més ample i més pla! Encara que ja ho havia llegit a BRUM, no em creia pas que fes tan bon efecte.

A mida que el Sr. Jaume anava parlant, nosaltres ens anàvem estarrufant, i tot llençant poquet a poc una glopadeta de fum, vàrem contestar-li:

Si, senyor, si; ja ho veu. Si anem continuant així aviat semblarà que visquem a Barcelona.

—I jo que me n'alegro molt—contestà el Sr. Jaume—. Els que vivim fora, tenim tant d'interès per les co-

ses de La Selva, com vosaltres que viviu aquí.

El Sr. Jaume anava a marxar però ens vàrem decidir a acompanyar-lo carrer amunt.

Devien ésser tres quarts de nou. L'hora que el Carrer Major comença a tenir aquell moviment de personal que revela tan clarament que és festa. Dones amb la cistella al braç que surten d'una tenda i entren a l'altra comprant la minestra pels àpats del dia. Homes amb la cara «bruta» i amb la cara «neta» que van i venen de la barberia. A la Font de Mitja-Vila, unes dones que omplen el càntir; al cantó de més amunt hi ha parats formant cercle uns quants homes que conversen molt animadament; deuen esperar anar a la barberia o bé l'arribada dels periòdics, entre ells n'hi ha un que ben bé podria ésser el corifeu; al menys és distingit dels altres, però no, aquell, ni s'afaita, ni lleigeix, perd el temps i potser vol portar barba.

A l'arribar allí, el Sr. Jaume ens sobta amb aquesta pregunta:

—¡Home, que no llegiu «La Veu de Tarragona»?

Tenim un moment de silenci, perquè ens creiem escoltats. A l'ésser més amunt, li contesto:

—Veurà, li diré amb tota franquesa. Ja no la llegim.

El Sr. Jaume esclata a riure, per dir-nos a l'acabar la rialla:

—Doncs feu molt bé de no llegir-la. Tot sovint hi veurieu uns articlets que si no fos que els que coneixem La Selva ja sabem de que va, gairebé ens farien creure que aquí és Xauxa. ¡Mireu que per alabar moltes coses de l'antic Ajuntament, es necessita barrat! Es que es pensen aquests Srs. que encara que visquem fora no sabem com es feien les coses aquell temps? Si jo parlés amb el Sr. que ha fet aquests dos o tres últims articlets que ha publicat «La Veu de Tarragona», li diria que m'expliquéss el que té força cura en callar.

Quan diu allò de que «s'invitava als interessats a exposar les orientacions que se'ls suggerissin a l'objecte de que l'obra sortís com més perfecta millor». ¿Es que hi ha tan poca memòria que ja no es volen recordar

que es va fer la Caserna de la Guàrdia Civil que, a més de costar un patrimoni, es va fer sense subhasta i consultants olament, el parer d'alguns?

¿Es que ja no volen saber res de l'impost que va ésser posat als qui tenim aigua a casa? Sense consultar a ningú, sense saber com havien ni com varen esmerçar-se, vàrem haver de pagar de grat per força.

¡Que expliquin aquests Srs. articulistes de «La Veu de Tarragona» on són els comptes de les obres de l'antic Ajuntament que tant pretenen alabar; que expliquin com és que varen deixar prop de 100.000 ptes. de deute, i quedaran millor que tractant d'establir comparacions.

Amb obres, no amb paraules es convenç a la gent.

El Sr. Jaume, sense donar-se'n compte, s'havia excitat. Coneixedor de la política selvatana se'n feia creus de que hi hagi qui somniï en tornar a deixar-se plomar a gratient.

Amb tot això havíem arribat a la Plaça i el Sr. es gira de cara avall.

—¡Magnífic! —exclamà—. No em creia pas que quedés tan bonic.

—Però, vostè no sap,—vàrem dir-li tot llençant la punta del cigarret—vostè no sap perquè hi ha qui protesta contra la construcció de les voreres. ¿No ho sap? Doncs vaig a dir-li.

Al construir les voreres s'ha fet altre descobriment sensacional que demostra una vegada més el favoritisme dels homes de l'antic Ajuntament. Sàpiga, Sr. Jaume, que a la casa del que fou Alcalde durant tota la primera dictadura Sr. Daniel Batlle, al fer les voreres varen trobar un canó que sense passar per la mesura reglamentària, entrava a la casa. I així, quan a l'estiu minvava l'aigua i s'havia de disminuir la quantitat a tot el poble, aquell Sr. tenia a casa seva tota l'aigua que volia.

I exactament com aquí on diem, fou trobat a casa on viu el Sr. Gustau Vistado, a la «Societat Agrícola», a l'«Ateneo El Lauro» i qui sap les cases que pel poble hi deu haver que disfruten el privilegi de tenir tanta aigua com volen els estius d'eixut mentre la resta del poble l'ha d'estalviar. ¿Ho comprèn ara Sr. Jaume perquè hi ha qui no vegé mai amb bons ulls la construcció de les voreres?

El Sr. Jaume tot era fer anar el cap, fins que exclamà:

—¡Costarà, costarà fer netejat!

—¿Que si costarà de fer neteja,

Ens pregunten...

—Com està l'assumpte de responsabilitats?...

—Si sabem les hores que dedica a l'escola de la Plaça de la Palma el seu Mestre director?...

—Com marxa la reglamentació d'aigües?...

—Es continuarà fent voreres fins al cap-damunt del Carrer Major?...

—Es cert que es pensa en urbanitzar el Raval de St. Rafael des del Portal de Francesc Macià fins a l'Hort dels Pous?...

—Seran eucaliptus els arbres que es plantaran a la part alta del poble?...

diu? Figuri's on arriba l'entossudiment, que hi ha hagut home que en les reformes actuals ha preferit que li costés el doble abans que estar d'acord amb l'Ajuntament.

—Ja és ésser primitiu, ja!

En aquest moment un estol de noietes que venien de l'Església, ens distregueren de la conversa i feren alçar el cap del Sr. Jaume, tot exclamant:

—En aquest poble sempre hi he vist el mateix: Homes tossuts, però noies boniques. ¡Oh, la llei de les compensacions!

—¡Ah! això sí, Sr. Jaume, repari que bé que hi caminen per aquella vorera.

—¡Oh, caratsus, Pep! Aquestes perquè són molt eixerides.

Aquesta al·lusió la motivà el pas de quatre amiguetes nostres, bocins de Primavera, que amb gràcia alada tombaren la cantonada del Carrer de Varrà, vers la casa llur, eren la Carme, la Josefina, la Quimeta i la Maria.

Quan desaparegueren, vàrem donar-nos compte que el Sr. Jaume s'havia quedat capficat, pensatiu, i quasi li queia la bava.

—En definitiva, ¿què li semblen les voreres?, vàrem dir-li per deixondir-lo.

—Oh, molt boniques, totes molt boniques. ¡Llàstima! qui pogués tenir vint anys!

Ens acomiadarem i el Sr. Jaume l'emprenqué cap a casa seva i nosaltres, per la nostra vorera, Carrer Major avall...

PEP.

Nòtules històriques

Qui foren els primitius pobladors de la Selva?

EN tot el terme de la Selva, que sapiguem, no hi ha cap monument que testifiqui la presència de civilitzacions protohistòriques. D'aquí que, sense poder-se negar l'existència de les mentades civilitzacions, no poguem tampoc afirmar-les categòricament, malgrat la possibilitat.

Aquesta possibilitat pren relleu per les paraules d'un document del segle XV, en que semblen esmentar-se monuments funeraris o religiosos de les èpoques protohistòriques. Es una sentència arbitral d'una qüestió relativa a la partió del terme que la Selva sostenia amb Aleixar i Albio! en 1442, on, entre altres coses, diu: «...que sigui posada una creu o molló en la summitat de la *Roca Calvona*. I després que siguin posats tres mollons que guardin per línia dreta, de la *Roca Calvona a unes roques o pedres estants dalt de la serra, apel·lades els altars...*»

Fins aquí el que resa el document.

Ara cal preguntar: ¿Què era aquella pedra, que tan important era, per quant tothom la coneixia amb el nom de *Roca Calvona*? ¿I aquelles altres pedres estants dalt de la serra, que tothom nomenava *altars*? Bé podrien ésser restes de les primitives civilitzacions humanes; deixalles de menhirs o romanalles d'algun dòlmen, o galeria, o qualche altre dels monuments religioso-funeraris de les èpoques més remotes.

Altament, no molt lluny d'aquells indrets, fa uns quants anys que s'hi van trobar utensilis propis dels temps protohistòrics. Un guàrdia-civil, al terme de Montral, va trobar-hi un troç de destral, de pedra pulida, que féu mercè al Sr. Frederic Ferreter, apotecari que fou de la Selva, segons recompta Mossèn Pié.

Tot això inclina a creure a què les tribus primitives habitaren els indrets selvatans, a desgrat de que ignorem quines foren les tals tribus i el temps de la seva permanència, que no podria esmentar-se sense arriscar-nos amb suposicions més o menys arbitràries.

Tots els historiadors admeten una tribu primitiva pobladora de gran part del que avui és Camp de Tarragona: eren els Cosetans. D'ells prengué nom la ciutat que s'apel·lava *Cose*. Ara que,

quins altres poblats tenien els Cosetans, i a on els tenien, no en diuen res, ni és fàcil concretar-ho. Aquelles tribus humanes solament deixaven romanalles del seu pas amb els monuments de toques i ingents roques clavades a terra, o per fragments dels seus estris rudimentaris. Però uns i altres escaducegen prou.

¿Habitaren, doncs, els Cosetans a la Selva? Aquelles pedres que podrien referir-se a monuments protohistòrics, ¿són senyals de tribus anteriors?

EUFEMIA FORT.

(Fragment de l'obra: «*Història general de la Selva*»).

Curiositat

S'ha dit que l'Ajuntament comptava cara la construcció de les voreres.

Hom, encuriós per això, s'ha procurat les dades certes del que costà a un propietari, qui volgué construir-la pel seu compte, i amb gust les reproduïm.

La vorera de referència mideix 4'15 metres lineals i costà, segons veurem, 46 pessetes.

DETALL

1 jornal de paleta . . .	Ptes. 9'—
1 jornal de peó . . .	» 5'—
3 sacs de material . . .	» 9'—
Arena i gravalada . . .	» 3'—
80 caïrons (panots) i ports . . .	» 20'—

Total Ptes. 46'—

Resulta, doncs, que li costà a 11'10 pessetes el metre.

L'Ajuntament cobrava per metre lineal, conjuntament amb la vorada de pedra, 13'50 pessetes.

Tenint en compte, doncs, que la vorada de pedra solament, costava 7'50 ptes., queda clar que el cost del paviment i encaironat és de 6 ptes.

Per tant al propietari a qui ens referim li ha costat, el treball que ha efectuat pel seu compte, un 85 per % d'augment.

I com aquest molts altres.

Els propietaris que viuen fora vila i s'han deixat portar per les informacions tendencioses dels seus encarregats, poden restar-los-hi molt agraïts.

Als que viuen dins, si és que ho han fet sabent de comptar, l'agraïment els hi deu la caixa municipal.

¡Oh, els economistes altruistes!

Quatre mentides grosses en un article petit

Publicat en "La Veu de Tarragona", el 6 del corrent

1.^a En parlar de la subhasta per a la construcció de les voreres, diu l'article: «Sentim un pregó anunciant «per al dia següent», la subhasta»...

Esbrinat això resulta que en la taula d'anuncis de Cà la Vila i amb quinze dies d'anticipació s'hi col·locà la invitació al concurs a tots els paletes del poble i el pregó de referència es feu vuit dies abans del concurs.

2.^a Segueix l'article dient: «No hi pren part més que el germà d'un regidor».

Esbrinat, resulta que foren dos els concursants.

3.^a Diu, també: «la feina de carreteg de tot el menester fou adjudicada a un altre regidor...»

I resulta que les vorades de pedra foren transportades per un camió de Vilavert i els altres materials ho foren pels dos recaders de la vila, Andreu Balcells i Antoni Vidal. Solament per conveniències d'urgència transportà algunes carretades el regidor Carles Vallverdú, que és el regidor al·ludit, qui tot i cobrant el preu corrent feu un senyalat favor.

4.^a Al·ludint al regidor Josep Segarra, diu que guanyà l'elecció «amb una migradeta suma de vots».

Mirat això, resulta que és el regidor afavorit amb major nombre de sufragis, per qual raó és vocal de la Junta Municipal del cens electoral, que com tothom sap ha d'ésser-ho el regidor de més vots.

* * *

Queden, doncs, de cos present, aquestes quatre mentides renunciant a deixar-hi el mentider per no pagar la pena, i pel respecte que ens inspira sempre el dret del *pataleo* que és el sentiment propulsor de l'article.

El Sr. B. de la D. en "La Veu de Tarragona" del dia 6 de Maig, diu «Si és tot el poble qui usa les voreres, per què té d'ésser únicament el propietari de la casa qui pagui el seu cost?»

Segons es veu, aquest senyor voldria que els pobres paguessin les voreres de les cases dels rics!

Visca la senyora democràcia!!

Hem d'ésser altruïstes!!

Selvatànies

ELS PONTS

Brum el ponent per sota les arcades
com un corsè invisible i desbridat;
les pedres l'han sentit tantes vegades
que els du un pressentiment de malvestat.

Damunt, l'aigua s'esmuny com una anguila;
hi arriba pantejant, feta claror.
Frisosa passa els Ponts i entra a la Vila,
i adéu Camí del Rec i Font Major!

¡Oh els Ponts, dos ulls oberts, pedres vetustes
que els segles i el temperi han respectat!
¡Oh arcades que la pàtina us fa augustes,
quin bell record pel selvatà allunyat!

R. BON-RETORN.

VIDA MUNICIPAL

Sessió del 13 d'Abril

Registrats els «Butlletins oficials» queda enterada la Corporació d'una circular del Governador Civil sobre la utilització de les campanes i rellotges públics.

S'acorda commemorar amb tota solemnitat l'adveniment de la República el dia 14 d'Abril i remetre un escrit d'adhesió al President de la Generalitat, Francesc Macià, expressió del desig d'aquesta vila, de que sigui íntegrament aprovat per les Corts Constituents l'Estatut que va votar el poble de Catalunya.

Es dona compte pel Secretari, de diversos avisos de gir de lletres de cases foranes, no acordant-se de moment el seu pagament per correspondre a exercicis anteriors.

S'aprova el pagament d'una factura de Francesc Sugrañes de Tarragona, corresponent a material imprès del primer trimestre de l'any actual.

S'acorda, a indicació del metge Sr. Sugrañes, interessar de l'Alcaldia de Reus, l'admissió a l'Hospital Civil d'aquella ciutat, d'un nou malalt d'aquesta vila.

S'examina i s'aprova el programa de festes pel 14 d'Abril.

Sessió del 20 d'Abril

Són registrats els «Butlletins oficials» sense que s'hi trobi cap disposició que afecti a aquest Municipi.

S'acorda amillarar a nom d'Andreu Barberà Masdeu una peça de terra, en virtut d'expedient d'informació possessòria.

S'aprova un compte de 8 pesse-

tes presentat pel Secretari de la Corporació, per despeses d'un viatge a Tarragona en ocasió de presentar la documentació de quintes.

En són aprovats dos més de Ramon Veciana, un, relació de jornals i l'altre per la manutenció dels picapedrers en l'arranjament de guarda-rodes i roderes, fent un total de 117 pts.

S'acorda avisar a la Sra. Vidua Esqué per tal de que arrangi un marge, corresponent a la seva finca, del Torrent de Cassans; i també a Jaume Mas per a que condueixi per tuberia l'aigua pluvial de la casa, el danter de la qual ha reformat.

Assabentat l'Ajuntament amb, motiu de la construcció de les voreres, que els propietaris senyors Daniel Balle i Lluís Domingo tenen cada u d'ells empalmat un tub clandestí per obtenir aigua del Comú a les seves cases de la Plaça de la República, s'acorda siguin tallats dits tubs, fent-se aquest acord extensiu a la Societat «Ateneo El Lauro» per trobar se dita Societat en el mateix cas d'il·legalitat.

En virtut d'una instància subscripta per Isidre Miró i cinc més s'acorda eixamplar el camí de la vora del Torrent de Cassans per tal d'obtenir pas de carro per dit camí.

Sessió del 27 d'Abril

Es registren els «Butlletins oficials» sense que s'hi trobi res que afecti a la Corporació.

En virtut d'una lletra del Secretari de l'Ajuntament de Barcelona, s'acorda adherir-se als acords que es pren-

Noticiari

guin en l'Assemblea de Constitució de la Federació de Municipis Catalans que ha de tenir lloc a dita ciutat el dia 8 de Maig prop-venent, desistint d'enviar-hi un delegat en atenció al precari estat de l'Erari Municipal.

En virtut d'una instància subscripta per Carme Magrané i tres més, s'acorda practicar una inspecció per personal tècnic a la casa n.º 30 del carrer de l'Hospital per creure que amenaça ruïna.

Es aprovat el pagament de diverses factures.

S'acorda la concessió d'un quart de ploma d'aigua a Maria Molet Ribera.

S'acorda que per mitjà de pregó s'avisí als propietaris que retirin de llurs propietats la rama d'olivera procedent de l'esporgar.

Sessió del 4 de Maig

Es registren els «Butlletins oficials», en els que s'assenyala pels dies 27, 28, 30 i 31 del corrent el cobrament de la contribució d'aquesta vila.

Es dona compte a la Corporació pel senyor Secretari de que el soldat del reemplaç de 1931, Josep Roig Altés ha estat classificat útil exclusivament per a serveis auxiliars.

S'acorda amillarar a nom de Carme Prats Bergadà, una peça de terra, en virtut d'expedient d'informació possessòria.

Queda enterada la Corporació d'haver estat aprovat per la Superioritat el pressupost de 1932, tal com va formar-lo la Corporació.

El Secretari dona compte d'haver fet efectiu un bitllet de 100 ptes. del Banc de Reus que es trobava dintre un llibre de Secretaria des de molt temps, ingressant-se en Caixa dita quantitat.

Es dona també compte dels ingressos i pagaments del mes d'Abril resultant una existència en Caixa al primer de Maig de 9.404'30 ptes.

Són aprovats diversos comptes.

Es posa a la consideració dels reunits l'informe dels advocats senyors Montañés i Miró Esplugas sobre la Memòria redactada sobre la Comptabilitat Municipal dels anys 1921-22 al 1930 ambdós inclusiu i en virtut de dit informe l'Ajuntament acorda per unanimitat facultar al senyor Alcalde-President per a presentar la denúncia corresponent als Tribunals de Justícia, per tal de depurar les responsabilitats que se'n derivin.

Malgrat haver cridat l'atenció des d'aquestes planes recomanant als pares que tinguessin cura de sermonejar a llurs fills, a fi de servir el màxim respecte als arbres plantats suara en els llocs públics de la nostra Vila, avui ens trobem precisats a donar una notícia gens bonica.

Fa uns dies va ésser trencat a ran de terra un dels arbres del Passeig de l'Estació. L'Autoritat, que prompte tingué esment del fet i de qui eren els seus autors, que resultaren ésser uns noiets joves, els imposà, després de la pròpia confessió, una sanció a fi de que serveixi d'escarment als incomprensius, inconscients, incults, o molts cops despitats que fan recaure un odi personal contra un arbre que és de tots.

Voldríem que aquest fet inqualificable no tornés a repetir-se mai més.

Aquest any, fins ara, els camps són assaonats ben sovint amb abundoses pluges que naturalment recauran en benefici de la prop-venent collita, puix els avellaners tenen molta mostra. Després dels estralls ocasionats per l'eixut que durà tot el passat estiu, ens plau constatar l'auguri d'un bon any pels agricultors.

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la càsa

JOSEP LOZANO
REUS

CARRER FORTUNY
(abans Monterols)

Nostre amic Joaquim Duran s'ha vist adolorit amb el traspàs d'un tendre filllet seu. Rebi el nostre condol més sincer.

Ha estat obert un nou «Bar» en el Passeig de l'Estació, enfront de la Societat «Defensa Agrària».

L'establiment, propietat del senyor Miquel Bové, reuneix condicions immillorables per aquella indústria. Li desitgem bona prosperitat.

Durant els dies de Pasqua hem tingut el gust de saludar l'amic Josep Maria Andreu, Director de la Junta de Protecció a la Infància, de Barcelona, i Josep M.ª Roig Ferran, Professor de l'escola del Casal del Molí Vell, de Gelida. També vàrem poder veure la família Masplà, de Tarragona.

Es arribat per passar uns dies entre nosaltres el senyor Roig Ollé i la seva distingida esposa.

LLEGIU I PROPAGUEU
EL NOSTRE PERIODIC

El dia primer de Maig sortí una nombrosa secció d'excursionistes vers Montserrat, procedents de l'«Ateneu El Lauro».

Amb atent B. L. M. del Sr. president del Centre de Lectura, de Reus, D. Pau Font de Rubinat, fórem invitats per a assistir a l'acte que es celebrà en aquella entitat cultural a favor de la llengua catalana.

Hi assistí en representació de BRUM, un dels nostres redactors.

Fem públic el nostre agraïment per tal atenció.

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

NAIXEMENTS.—Teresa Balcells Carnicer, Josep Badia Fort, Marta Magrané Baiget, Josep M.ª Barberà Mestre, Pere Agràs Caballé, Lluís Masdeu Llaveria, Montserrat Ferran Masdeu, Magdalena Bergadà Siré, Carme Solé Masdeu, Montserrat Genius Fonts, Francesc Genius Blasi, Consol Compte Perelló, Jordi Fortuny Garriga, Josep - Antoni Sans Fortuny, Macià Llaveria Ollé.

MATRIMONIS.—Josep M.ª Vidal i Prats amb Dolors Vives i Vilalta, Josep M.ª Agustench Masdeu amb Victòria Caballé Altés, Bonaventura Vilalta Pujol amb Maria Morgades Boada, Pere Masdeu Caballé amb Josepa Jané Barenys, Marian Bofarull Manzano amb Serafina Janer Abellà, Eduard Sancho Bosch amb Beatriu Pintaluba Sardà.

DEFUNCIONS.—Pau Gavalda Masdeu, Josep M.ª Masdeu Barbenys, Dolors Roig Rivera, Miquel Gasull Fillol, Josep M.ª Duran Masdeu.

Màxima distinció □ Màxima elegància □ Màxima economia
obtindreu vestint-vos en la

Sastreria New York

CARRER LLOVERA, 29

REUS

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Sant Andreu

Domiciliat en el local de "La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent	.	.	3	per cent
" per semestre	.	.	4	" "
" anyal.	.	.	5	" "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP (Tarragona)

IGNASI CABRÉ

SERRALLER - MECÀNIC

Construccions i reparacions de sinies i motors

Instal·lacions de motors-bomba i tuberies per
a conduccions d'aigua



MAJOR, 21

SELVA DEL CAMP